

**EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME**

SECȚIUNEA A PATRA

**CAUZA PARTIDUL POPULAR CREȘTIN DEMOCRAT
c. MOLDOVEI (nr. 2)**

(Cererea nr. 25196/04)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

2 februarie 2010

**DEFINITIVĂ
la 02 mai 2010
potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție**

*Această hotărîre poate fi obiectul revizuirii editoriale, inclusiv în ce
privește traducerea.*

În cauza Partidul Popular Creștin Democrat c. Moldovei (nr. 2),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), statuînd în camera compusă din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ján Šikuta,

Päivi Hirvelä,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

și Fatoș Aracı, *Grefier-Adjunct al Secțiunii*,

Deliberînd cu ușile închise la 12 ianuarie 2010,

Pronunță următoarea hotărîre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată printr-o cerere (nr. 25196/04) contra Republicii Moldova, depusă la 26 mai 2004 la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în conformitate cu Articolul 34 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”) de către Partidul Popular Creștin Democrat („reclamantul”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de dl V. Nagacevski, avocat care își desfășoară activitatea în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl V. Grosu.

3. Partidul reclamant a pretins, în special, că i-a fost încălcat dreptul său la libertatea întrunirilor.

4. La 4 aprilie 2008, Președintele Secțiunii a Patra a decis să comunice cererea Guvernului. De asemenea, s-a decis examinarea fondului cererii odată cu admisibilitatea acesteia (Articolul 29 § 3).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Partidul Popular Creștin Democrat („PPCD”) este un partid politic din Republica Moldova care avea reprezentanță în Parlament și care era în opoziție la momentul evenimentelor.

6. La 3 decembrie 2003, partidul reclamant a solicitat Consiliului Municipal Chișinău („CMC”) o autorizație pentru organizarea unei demonstrații de protest în Piața Marii Adunări Naționale, în fața clădirii Guvernului, pentru data de 25 ianuarie 2004. Potrivit cererii, organizatorii intenționau să-și exprime opiniile privind funcționarea instituțiilor

democratice în Moldova, respectul pentru drepturile omului și conflictul moldo-rus din Transnistria.

7. La 20 ianuarie 2004, CMC a respins cererea reclamantului pe motiv că „deținea probe concludente privind faptul că, în timpul întrunirii, vor avea loc îndemnuri la acțiuni agresive, la ură națională și violență publică”.

8. Partidul reclamant a contestat în instanță refuzul și a menționat *inter alia* că motivele invocate de CMC erau totalmente neîntemeiate.

9. La 23 ianuarie 2004, Curtea de Apel Chișinău a respins acțiunea partidului reclamant. Instanța a constatat că refuzul CMC de a autoriza demonstrația PPCD a fost justificat, deoarece foile volante împărțite de acesta conțineau slogane de tipul „Jos regimul totalitar al lui Voronin” și „Jos regimul de ocupație al lui Putin”. Potrivit Curții de Apel, aceste lozinci reprezentau un îndemn la răsturnarea violentă a regimului constituțional și la ură față de poporul rus. În acest context, instanța a amintit că, în timpul unei demonstrații anterioare organizate de partidul reclamant la care s-a protestat împotriva prezenței armatei ruse în Transnistria, protestatarii au dat foc unui portret al președintelui Federației Ruse și unui drapel al Federației Ruse.

10. Partidul reclamant a atacat cu apel, invocând *inter alia* că sloganele contestate nu puteau fi interpretate ca îndemn la răsturnarea violentă a Guvernului sau ca îndemn la ură națională și că refuzul de a autoriza întrunirea reprezenta o încălcare a drepturilor sale garantate de Articolele 10 și 11 din Convenție.

11. La 21 aprilie 2004, Curtea Supremă de Justiție a respins apelul partidului reclamant și a menținut hotărîrea Curții de Apel.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

12. Prevederile relevante ale Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor din 21 iunie 1995 stipulează următoarele:

„Articolul 6

(1) Întrunirile trebuie să se desfășoare în mod pașnic, fără nici un fel de arme, fiind asigurată protecția participanților și a mediului înconjurător, fără să împiedice folosirea normală a drumurilor publice, circulația rutieră, funcționarea unităților economice, fără a degenera în acțiuni violente care ar pune în primejdie ordinea publică, integritatea corporală și viața persoanelor, bunurile lor.

Articolul 7

Se sistează întrunirile la care se constată fapte sau acțiuni de:

- (a) contestare sau defăimare a statului și poporului;
- (b) îndemn la război de agresiune, la ură națională, rasială sau religioasă;
- (c) incitare la discriminare, la separatism teritorial, la violență publică;

d) atentare la regimul constituțional.

Articolul 8

(1) Întreunirile se pot desfășura în piețe, străzi, parcuri, scuaruri și în alte locuri publice din municipii, orașe, comune, sate, precum și în localuri publice.

(2) Nu se admite desfășurarea întreunirilor în localurile autorităților publice, autorităților administrației publice locale, procuraturii, instanțelor judecătorești, în unități economice cu regim special de securitate a muncii sau cu pază armată.

(3) Sînt interzise întreunirile:

a) la o distanță mai mică de 50 de metri de sediul Parlamentului, reședința Președintelui Republicii Moldova, de sediul Guvernului, Curții Constituționale, Curții Supreme de Justiție;

b) la o distanță mai mică de 25 de metri de sediul organelor administrației publice centrale de specialitate, autorităților administrației publice locale, instanțelor judecătorești, procuraturii, poliției, instituțiilor penitenciare și de reabilitare socială, unităților și obiectivelor militare, de gări, aeroporturi, spitale, unități economice cu instalații, utilaje sau mașini avînd un grad ridicat de pericol în exploatare, instituții diplomatice.

(4) Accesul liber în sediul organelor și instituțiilor enumerate la alin. (3) este garantat.

(5) Autoritățile administrației publice locale, cu acordul organizatorilor întreunirilor, pot stabili pentru întreuniri locuri sau localuri permanente, după caz.

Articolul 11

(1) Organizatorul întreunirii va depune la primărie, cel mai trîziu cu 15 zile înainte de data întreunirii, o declarație prealabilă, al cărui model este expus în anexă, ce face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Declarația prealabilă trebuie să indice:

(a) denumirea organizatorului întreunirii, scopul întreunirii;

(b) data, ora la care începe întreunirea și ora la care se încheie;

(c) locul întreunirii, traseele spre el și de la el;

(d) forma desfășurării întreunirii;

(e) numărul aproximativ de participanți;

(f) persoanele împuternicite să asigure buna desfășurare a întreunirii și să răspundă de ea;

(g) serviciile pe care organizatorul întreunirii le solicită primăriei.

(3) Primăria, în cazuri justificate, poate să modifice, cu acordul organizatorului întreunirii, unele elemente din declarația prealabilă.”

Articolul 12

(1) Declarația prealabilă se examinează de primăria orașului (municipiului), satului (comunei) cel mai târziu cu 5 zile înainte de data întrunirii.

(2) Primăria, în cadrul examinării declarației prealabile în ședință ordinară sau extraordinară, discută forma, timpul, locul și alte condiții de desfășurare a întrunirii și ia decizia respectivă.

(...)

(6) Primăria poate interzice întrunirea numai în cazul în care consultă organul de poliție și deține probe convingătoare că la întrunire vor fi încălcate condițiile art.6 și art.7 cu consecințe grave pentru societate

Articolul 14

Decizia privind refuzul eliberării autorizației trebuie să fie argumentată și prezentată în scris. În ea se indică din ce motive s-a decis refuzul eliberării autorizației...

Articolul 15

(1) Organizatorul întrunirii poate reclama în instanța de contencios administrativ competență refuzul eliberării autorizației.”

ÎN DREPT

13. Partidul reclamant s-a plîns că, prin refuzul de a i se autoriza protestul, i s-a încălcat dreptul la libertatea întrunirilor pașnice garantate de articolul 11 din Convenție, care prevede:

“1. Orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire pașnică și la libertatea de asociere, inclusiv dreptul de a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.

2. Exercitarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrîngerii decît acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei ori pentru protecția drepturilor și libertăților altora. Prezentul articol nu interzice ca restrîngerii legale să fie impuse exercitării acestor drepturi de către membrii forțelor armate, ai poliției sau ai administrației de stat.”

I. ADMISIBILITATEA PLÎNGERILOR

14. Curtea consideră că cererea ridică întrebări de fapt și de drept care sînt suficient de serioase încît aprecierea lor depinde de examinarea fondului, și alte temeuri pentru declararea acestora drept inadmisibile nu s-au stabilit. Prin urmare, Curtea declară cererea admisibilă. În conformitate cu decizia sa de aplicare a Articolului 29 § 3 din Convenție (a se vedea paragraful 4 supra), Curtea va proceda direct la examinarea fondului.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 11 DIN CONVENȚIE

A. Observațiile părților

15. Partidul reclamant a menționat că imixtiunea în dreptul său la libertatea întrunirilor nu a urmărit un scop legitim și nu a fost necesară într-o societate democratică.

16. Guvernul a acceptat că a existat o imixtiune în drepturile reclamantului, garantate de articolul 11 din Convenție. Totuși, respectiva imixtiune era prevăzută de lege, anume de Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, a urmărit un scop legitim și a fost necesară într-o societate democratică.

17. Referitor la scopul legitim, Guvernul a susținut că imixtiunea a fost întemeiată, deoarece urmărea ocrotirea securității naționale și a intereselor privind ordinea publică. În opinia Guvernului, desfășurarea manifestațiilor în fața Guvernului ar fi putut cauza tensiuni între electoratul majoritar al Partidului Comuniștilor și electoratul minoritar al partidului reclamant, și să degenereze în acte de violență. Mai mult decît atît, îndemnurile partidului reclamant referitoare la „ocupația rusă a Moldovei” echivalau cu instigare la acțiuni agresive și ură împotriva populației de etnie rusă. Referitor la proporționalitatea dintre imixtiune și scopul legitim urmărit, Guvernul a susținut că interesul electoratului majoritar care a votat în favoarea Partidului Comuniștilor prelua în raport cu cel al electoratului minoritar care a votat pentru partidul reclamant. În plus, limitînd libertatea întrunirilor reclamantului, autoritățile au luat în considerație interesul Moldovei în menținerea relațiilor bilaterale favorabile cu Federația Rusă.

B. Aprecierea Curții

18. Este o parte comună în afirmațiile părților și Curtea este de acord cu faptul că decizia de a respinge cererea reclamantului de a organiza o demonstrație la 25 ianuarie 2004 a constituit o „imixtiune din partea [unei] autorități publice” în dreptul partidului reclamant la libertatea întrunirilor, garantat de primul paragraf al Articolului 11 din Convenție. Asemenea imixtiune va atrage încălcarea Articolului 11, cu excepția cazului în care este „prevăzută de lege”, are un scop sau scopuri legitime, conform

paragrafului 2 din Articolul 11 și este „necesară într-o societate democratică” întru realizarea unui astfel de scop/scopuri.

19. Părțile nu contestă faptul că imixtiunea a fost legală în sensul Articolului 11 din Convenție. Totodată, părțile nu sînt de acord că imixtiunea a urmărit un scop legitim. Curtea, pentru motivele expuse *infra*, nu consideră necesar să rezolve această chestiune și va examina proporționalitatea imixtiunii.

20. Curtea reiterează afirmația, pe care a făcut-o de multe ori în hotărîrile sale, că nu numai democrația este o trăsătură fundamentală a ordinii publice europene, ci și Convenția a fost destinată să promoveze și să mențină idealurile și valorile unei societăți democratice. Curtea a accentuat că democrația este unicul model politic examinat în Convenție și unicul compatibil cu aceasta. În virtutea prevederilor paragrafului 2 din Articolul 11, precum și Articolele 8, 9 și 10 din Convenție, unica necesitate capabilă a justifica o imixtiune în oricare dintre drepturile consacrate în aceste articole este cea care poate pretinde că derivă dintr-o „societate democratică” (a se vedea *Refah Partisi (the Welfare Party) și Alții c. Turciei* [GC], nr. 41340/98, 41342/98, 41343/98 și 41344/98, §§ 86-89, ECHR 2003-II, și *Partidul Popular Creștin Democrat c. Moldovei*, nr. 28793/02, ECHR 2006-II).

21. Referindu-se la caracteristicile unei „societăți democratice”, Curtea a acordat o deosebită importanță pluralismului, toleranței și capacității de a vedea lucrurile într-un spectru larg. În acest context, ea a susținut că, deși interesele particulare trebuie subordonate celor de grup ori de cîte ori e nevoie, democrația nu înseamnă doar că opiniile majorității trebuie să predominare mereu: trebuie atins un echilibru care să asigure tratamentul corect și corespunzător al minorităților și să evite orice abuz de poziție dominantă (a se vedea *Young, James și Webster c. Marii Britanii*, 13 august 1981, § 63, Seria A nr. 44, și *Chassagnou și Alții c. Franței* [GC], nr. 25088/94, 28331/95 și 28443/95, § 112, ECHR 1999-III).

22. În efectuarea controlului conform Articolului 11, sarcina Curții nu este aceea de a substitui viziunea sa cu cea a autorităților naționale competente, ci, mai degrabă, în conformitate cu Articolul 11, de a revizui deciziile pe care aceste autorități le-au pronunțat potrivit liberei lor aprecieri. Aceasta nu înseamnă ca Curtea trebuie să se limiteze la stabilirea faptului dacă Statul reclamant a efectuat aprecierea într-un mod rezonabil, atent și cu bună-credință; ea trebuie să examineze imixtiunea reclamată în contextul cauzei integrale și să determine dacă aceasta a fost „proporțională scopului legitim urmărit” și dacă motivele invocate de autoritățile naționale în susținerea ei sînt „pertinente și suficiente”. În acest sens, Curtea trebuie să fie satisfăcută că autoritățile naționale au aplicat standarde care erau în conformitate cu principiile cuprinse în Articolul 11 și, în plus, că ele și-au întemeiat decizia pe o apreciere acceptabilă a faptelor pertinente (a se vedea *Partidul Unit al Comuniștilor din Turcia și Alții c. Turciei*, 30 ianuarie 1998, § 47, *Rapoartele Hotărîrilor și Deciziilor* 1998-I).

23. Dreptul la libertatea întrunirilor pașnice este asigurat tuturor persoanelor care au intenția de a organiza o demonstrație pașnică.

Posibilitatea contra-demonstrațiilor violente sau posibilitatea extremiștilor cu intenții violente de a adera la demonstrații nu poate, ca atare, să împiedice acest drept (a se vedea *Plattform "Ärzte für das Leben" c. Austriei*, hotărîre din 21 iunie 1988, § 32, Seria A nr. 139). Sarcina probării intențiilor violente ale organizatorilor unei manifestații revine autorităților.

24. Luînd în considerație rolul esențial al partidelor politice pentru funcționarea corespunzătoare a democrației, excepțiile expuse în Articolul 11 trebuie formulate în strictă conformitate, atunci cînd vizează partidele politice; limitarea libertăților garantate de Articolul 11 poate fi justificată doar prin motive convingătoare și necesare. În procesul stabilirii dacă există o necesitate, în sensul Articolului 11 § 2, Statele Contractante dispun de o marjă limitată de apreciere, care merge mîna în mîna cu o riguroasă supraveghere europeană (a se vedea *Partidul Socialist și Alții c. Turciei*, 25 mai 1998, § 50, *Rapoarte* 1998-III). Cu toate că libertatea de exprimare este importantă pentru fiecare, ea este, în mod special, importantă pentru un reprezentant ales al poporului. Acesta își reprezintă electoratul, atrage atenția asupra preocupărilor lui și îi protejează interesele. Prin urmare, imixtiunea în libertatea de expresie a unui membru din Parlament aflat în opoziție impune cea mai atentă cercetare din partea Curții (a se vedea *Castells c. Spaniei*, 23 aprilie 1992, § 42, Seria A nr. 236).

25. Curtea a reiterat deseori că menirea Convenției constă în a garanta drepturi care nu sînt teoretice sau iluzorii, ci practice și eficiente (a se vedea *Artico c. Italiei*, hotărîre din 13 mai 1980, § 33, Seria A nr. 37). Din această constatare rezultă că respectul veritabil și util pentru libertatea de asociere și întrunire nu poate fi limitat la o simplă obligație de neintervenție din partea Statului; o concepție pur negativă ar fi incompatibilă cu scopul Articolului 11, dar și cu cel al Convenției, în general. Astfel, sînt obligații pozitive de a asigura exercitarea eficientă a dreptului la libera asociere și întrunire (a se vedea *Wilson, Uniunea Națională a Jurnaliștilor și Alții c. Regatului Unit*, nr. 30668/96, 30671/96 și 30678/96, § 41, ECHR 2002-V) chiar în domeniul relațiilor dintre indivizi (a se vedea *Plattform "Ärzte für das Leben"*, citat *supra*, § 32). Respectiv, este de datoria autorităților publice să garanteze funcționarea corespunzătoare a unui partid politic, chiar și atunci cînd acesta șochează sau ofensează persoane care se opun ideilor ori afirmațiilor pe care încearcă să le promoveze. Membrii lor trebuie să fie capabili să desfășoare întruniri fără a se teme că vor fi supuși violenței fizice de către oponenți. O astfel de frică ar fi pasibilă să împiedice alte asociații sau partide politice de la exprimarea liberă a propriilor opinii privind probleme controversate care afectează comunitatea.

26. Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea notează că, la momentul decisiv, PPCD reprezenta o minoritate parlamentară din opoziție, deținînd aproximativ zece procente din totalul mandatelor, în timp ce Partidul Comunist majoritar deținea circa șaptezeci procente din mandate. Imixtiunea privea o manifestație în care reclamantul intenționa să protesteze împotriva pretinselor abuzuri anti-democratice comise de Guvern și împotriva prezenței armatei ruse în regiunea separatistă Transnistria. Luînd în considerație interesul public pentru libera exprimare privind asemenea

subiecte și faptul că reclamantul era un partid politic aflat în opoziție în parlament, Curtea consideră că marja de apreciere a Statului era limitată în mod corespunzător și că doar motive foarte convingătoare ar fi justificat imixtiunea în dreptul PPCD la libera exprimare și asociere.

27. Curtea notează că, Consiliul Municipal Chișinău și instanțele naționale au considerat că lozincile „Jos regimul totalitar al lui Voronin” și „Jos regimul de ocupație al lui Putin” alcătuiau îndemnuri la răsturnarea violentă a regimului constituțional și la ură a poporului rus, precum și instigare la acțiuni agresive împotriva Rusiei. Curtea notează că asemenea lozinci trebuie înțelese ca o expresie a nemulțumirii și protestului și nu este convinsă că ele ar putea fi considerate în mod rezonabil drept îndemnuri la violență, chiar dacă sînt însoțite de arderea drapelurilor și a portretelor liderilor ruși. Curtea reiterează că pînă și asemenea forme de protest ca împiedicarea fizică activă de manifestare au fost considerate ca fiind expresia unei opinii (a se vedea *Steel și Alții c. Regatului Unit*, 23 septembrie 1998, § 92, *Rapoarte* 1998-VII; *Hashman și Harrup c. Regatului Unit* [GC], nr. 25594/94, § 28, ECHR 1999-VIII). În prezenta cauză, de asemenea, Curtea constată că lozincile partidului reclamant, deși însoțite de arderea drapelurilor și a portretelor, au fost o formă de exprimare a unei opinii privind o problemă de interes public major, anume prezența trupelor ruse pe teritoriul Moldovei. În acest context, Curtea reiterează că libertatea de expresie nu se referă doar la „informații” sau „idei” care sînt recepționate binevoitor sau considerate ca fiind inofensive ori ca o chestiune de indiferență, ci și la acei care offensează, șochează sau agită (a se vedea *Jersild v. Danemarca*, 23 septembrie 1994, § 31, Seria A nr. 298). Respectiv, Curtea nu este convinsă că motivele invocate *supra*, pe care autoritățile naționale și-au bazat refuzul de a autoriza partidului reclamant organizarea manifestațiilor, pot fi considerate pertinente și suficiente în sensul Articolului 11 din Convenție.

28. În deciziile lor, autoritățile naționale s-au bazat și pe riscul survenirii conflictelor între demonstranți și susținătorii partidului de guvernămînt. Curtea consideră că, deși teoretic exista riscul iscării conflictelor violente între protestatari și susținătorii Partidului Comunist, sarcina poliției era de a sta printre cele două grupuri și de a asigura ordinea publică (a se vedea paragraful 25 *supra*). Prin urmare, nici acest motiv pentru refuzul autorizării nu a putut fi considerat pertinent și suficient în sensul articolului 11 din Convenție.

29. Constatînd cele expuse, Curtea reiterează că reclamantul avea la activ numeroase demonstrații de protest desfășurate în 2002, care au fost pașnice și, în timpul cărora, nu s-au produs conflicte violente (a se vedea *Partidul Popular Creștin Democrat c. Moldovei*, citat *supra*; *Roșca și Alții c. Moldovei*, nr. 25230/02, 25203/02, 27642/02, 25234/02 și 25235/02, 27 martie 2008). În asemenea circumstanțe, Curtea consideră că în acțiunile partidului reclamant nu exista nimic ce i-ar fi sugerat intenția de a perturba ordinea publică sau de a provoca o confruntare cu autoritățile sau cu susținătorii partidului de guvernămînt (a se vedea *Hyde Park și Alții c. Moldovei*, nr. 33482/06, § 30, 31 martie 2009).

30. Respectiv, Curtea concluzionează că imixtiunea nu a corespuns unei necesități sociale urgente și că nu era necesară într-o societate democratică. Prin urmare, a fost încălcat Articolul 11 din Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

31. Articolul 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

32. Reclamantul a pretins 3.000 EUR drept compensație pentru prejudicial moral.

33. Guvernul nu a fost de acord și a susținut că suma este excesivă și neîntemeiată.

34. Curtea acordă reclamantului întreaga sumă pretinsă.

B. Costuri și cheltuieli

35. Reclamantii au pretins, de asemenea, 1.098,05 EUR drept compensație pentru costurile și cheltuielile suportate în instanțele naționale și la Curte.

36. Guvernul a contestat suma și a susținut că este exagerată.

37. Curtea acordă 1.000 EUR pentru costuri și cheltuieli.

C. Penalități

38. Curtea consideră oportun ca penalitatea de întârziere să fie bazată pe rata limită a dobânzii Băncii Centrale Europene, căreia urmează să i se adauge trei procente.

DIN ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* admisibilă plîngerea;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a articolului 11 din Convenție;
3. *Hotărăște*
 - (a) că Statul reclamat trebuie să achite reclamantului, în decurs de trei luni de la data la care hotărîrea va deveni definitivă, în conformitate cu prevederile articolului 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care

urmează a fi transformate în lei moldovenești la rata de schimb aplicabilă la data efectuării plății:

(i) 3.000 EUR (trei mii euro) plus orice taxă care ar putea fi încasată, privind prejudiciul moral;

(ii) 1.000 EUR (una mie euro) plus orice taxă care ar putea fi încasată, privind costurile și cheltuielile;

(b) că din momentul expirării celor trei luni sus menționate, o penalitate de întârziere va fi plătită reieșind din cuantumul de mai sus la rata limită a dobânzii Băncii Centrale Europene pentru perioada de penalizare plus trei procente;

4. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului de satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 2 februarie 2010, potrivit articolului 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Fatoș Araci
Grefier-Adjunct

Nicolas Bratza
Președinte